

An Option's Moral Deontic Status is Grounded and Explained by Basic Normative Reasons

Hossein Asnavandi¹, Mohsen Javadi²

¹ Ph.D. Candidate, Department of Philosophy of Ethics, University of Qom, Qom, Iran.
asnavandy@gmail.com

² Professor, Department of Philosophy of Ethics, University of Qom, Qom, Iran (**Corresponding author**).
javadi-m@qom.ac.ir

Abstract

Research Article

Normative ethics determine the options we ought to choose by ethically evaluating actions. In reason-based theory, the facts of what one ought to do are grounded and explained by virtue of the facts about reasons. According to this view, we demonstrate that the moral deontic status of options, which is derived from the normative deontic status of options, is determined by weighing the amount of normative weight of the basic practical normative reasons and based on the modified basic model. The modified basic model uses the weight of an unqualified all-things-considered reason for each option in a given situation as the input variables. To support our assumptions, we address the objections raised by opponents. These objections, respectively, include pro-tanto holism, source monism, normative pluralism, non-compositional holism, and the problem of normative options (merely permitted options). After evaluating these objections, we conclude that our assumptions will be defensible.

Keywords: reasons-based view, basic normative reasons, weighing reasons, all-things-considered reasons, deontic status.

Received: 2023/12/26 ; Received in revised form: 2024/01/30 ; Accepted: 2024/02/10 ; Published online: 2024/02/25

Asnavandi, H. & Javadi, M. (2024). An Option's Moral Deontic Status is Grounded and Explained by Basic Normative Reasons. *Journal of Philosophical Theological Research*, 26(2), 5-30.
<https://doi.org/10.22091/jptr.2024.10239.2995>

© The Authors

Introduction

The main aim of normative ethics is to give practical guidance to the agent. Practical guidance means determining the option's moral deontic status. To determine the moral deontic status, we regarded the reason-based view. In this view, what "ought" to be done is grounded and explained by practical normative reasons. In this article, not "normative reasons" but "basic normative reasons" are considered to determine an option's moral deontic status.

Practical normative reasons

In general, a practical normative reason is defined as a consideration that counts in favor of the action.

Pro tanto and all-things-considered reasons: In a situation, a pro tanto reason can overcome or be defeated by another pro tanto reason, but the final consideration that must be taken into account in that situation depends on the all-things-considered reason.

Normative reasons have direction and weight. A reason for action can only have two directions: in favor of or against an action. The feature of weight can carry numerous amounts.

Basic normative reasons and pro-tanto holism objection

Pro tanto reasons can be divided into two categories: derivative and non-derivative reasons. Derivative reasons do not have a normative force by themselves; they obtain it from the basic reasons.

In this article, we defend the atomistic view against the holistic view. Holism and atomism about pro tanto reasons are rival accounts about the sensitivity of reasons to the context of an action. In the atomistic view, a consideration in favor of the action remains a reason in any situation, but in the holistic view, that consideration may not be a reason or even be considered a reason against the action. Because the defense of holism is usually done through argument from examples, we have shown that holism counter-examples cannot be extended to non-derivative or basic reasons. Moreover, by accepting the pluralist approach to basic reasons, the examples of holism can be explained from an atomistic perspective.

Unqualified all-things-considered reason

Sources pluralism is a common idea that believes that various normative sources (for example, ethical and prudential normative sources) provide different normative reasons. Source monism does not confirm this idea, but the monism objection does not seem to be correct because the same reason can have different explanations from the prudential standpoint than the moral standpoint. In addition, the same fact can provide conflicting prudential and moral reasons.

Do reasons related to different normative sources (types of qualified reasons related to a normative field) that are relevant to a situation ground an unqualified all-things-considered reason and a plain ought? The answer to this question is negative in terms of normative pluralism. We have rejected normative pluralism because of its counterintuitive implications. The argument from Nominal-Notable Comparisons shows why it is counterintuitive. Therefore, a good moral theory must determine the "moral ought" base on unqualified reasons.

Weighing the basic reasons and the problem of non-compositional holism

In this part, we have shown that the normative weight of all-things-considered reasons can be calculated with the additive theory. The problem of the non-compositional holism to additive theory does not apply to basic reasons and is therefore untenable.

Weighing the reasons by the additive method: The most natural and closest view to common morality is to hold that the weight of reasons is the amount of normative support. In the

additive method, the weight of each reason is added together in case of the same direction and subtracted otherwise.

Problem of non-compositional holism: Based on this problem, the additive theory cannot explain cases where the combination of reasons with the same direction does not increase the weight of individual reasons. Critics have cited examples to illustrate these cases. According to these examples, non-compositional holism does not accept that the sum of the weights of the reasons is equal to the sum of the weights of the individual reasons because the combination of reasons can be very complex.

In response to the above counter-examples, the additive theory must be modified in such a way that the reasons used in that method limited to basic, independent, or non-overlapping reasons.

Determining the normative deontic status based on the modified basic model

1. The basic model provides the most common way to determine the permitted and the required or the forbidden options, respectively, according to sufficient and decisive reasons. When the unqualified all-things-considered reason for an action has the greatest weight in competition with the weights of the unqualified all-things-considered reasons for alternative actions, our reason for doing that action is decisive; on the other hand, we have sufficient reason to perform an optional action when the unqualified all-things-considered reasons for alternative actions do not have more weight in that situation.

2. The objection from normative options: The basic model is very simple compared to what is in the real world and cannot explain more complex normative and moral phenomena. On this basis, the objections from “merely permissible options” and “agent-centered options” are proposed and challenge the basic model. We believe that by adding more details to the basic model without fundamentally revising the structure of the basic model, these problems can be solved well. (In this article, we only dealt with the merely permissible options.)

Merely permissible options: According to the basic model, the only way to explain merely permissible options or latitude is when the weight of the reasons for each action in a situation is equal. If we explain merely permissible options in this way, then it must be a rare phenomenon, but we know that latitude is very common. Moreover, in many situations, we are allowed to ignore an option supported by stronger reasons and to choose an option supported by weaker reasons.

We responded to this problem by converting the absolute equality or superiority of the weights of the reasons into threshold equality or superiority. This response does not require a fundamental revision of the basic model because what “must” be done is still what there is the most reason to support.

Conclusion

The moral deontic status of each option is determined by the modified basic model.

References

- Chang, R. (1997). Introduction. In R. Chang (Ed.), *Incommensurability, incomparability, and practical reason*. Harvard University press.
- Cullity, G. (2018). Weighing Reasons. In D. Star (Ed.), *The Oxford handbook of reasons and normativity*. Oxford University Press.

- Dancy, J. (2004). *Ethics without principles*. Oxford University Press.
- Fogal, D. & Risberg, O. (2023). The weight of reasons. *Philosophical Studies*, 180, 2573–2596.
<https://doi.org/10.1007/s11098-023-01974-y>
- Markovits, J. (2014). *Moral reason*. Oxford University Press.
- McNaughton, D. & Rawling, P. (1988). Unprincipled ethics. In B. Hooker & M. Little (Eds.), *Moral particularism*. Clarendon Press.
- Nair, S. (2016). How do reasons accrue? In E. Lord & B. Maguire (Eds.), *Weighing reasons*. Oxford University Press.
- Parfit, D. (2011). *On what matters*. Oxford University Press.
- Portmore, D. (2021). *Morality and practical reasons*. Cambridge University Press.
- Ridge, M. & McKeever, S. (2016). *Moral particularism and moral generalism*. (E. N. Zalta, Ed.). Retrieved from: The Stanford encyclopedia of philosophy:
<https://plato.stanford.edu/archives/win2016/entries/moral-particularism-generalism/>
- Sagdahl, M. (2014). The argument from nominal-notable comparisons, “ought all things considered”, and normative pluralism. *The Journal of Ethics*, 18(4), 405–425.
- Sagdahl, M. (2022). *Normative pluralism: resolving conflicts between moral and prudential reasons*. Oxford University Press.
- Snedegar, J. (2021). Reasons, competition, and latitude. In R. Shafer-Landau (Ed.), *Oxford studies in metaethics* (vol. 16, pp. 134-156). Oxford University Press.
<https://doi.org/10.1093/oso/9780192897466.003.0006>.
- Timmons, M. (2012). *Moral theory an introduction*. Rowman and Littlefield Publishers.
- Väyrynen, P. (2018). Reasons and moral principles. In D. Star (Ed.), *The Oxford handbook of reasons and normativity*. Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199657889.013.37>

دلایل هنجاری پایه بنیادگذار و تبیین‌کننده وضعیت تکلیف اخلاقی انتخاب‌ها

حسین اسناوندی^۱ (id)، محسن جوادی^۲ (id)

^۱ دانشجوی دکتری، گروه فلسفه اخلاق، دانشگاه قم، قم، ایران. asnavandy@gmail.com
^۲ استاد، گروه فلسفه اخلاق، دانشگاه قم، قم، ایران (نویسنده مسئول). javadi-m@qom.ac.ir

چکیده

فلسفه اخلاق هنجاری به ارزیابی اخلاقی انتخاب‌ها می‌پردازد تا انتخاب‌هایی که «باید» انجام دهیم قابل تشخیص شوند. مطابق دیدگاه دلیل‌بنیاد در نظریات هنجاری، امور واقع درباره دلایل بنیادگذار و تبیین‌کننده امور واقع درباره آنچه «باید» انجام دهیم است. در این مقاله نشان داده می‌شود که از این منظر، وضعیت تکلیف اخلاقی یک انتخاب - که به زعم ما اشتقاقی از وضعیت تکلیف هنجاری آن انتخاب است - بر اساس آنچه مُدل پایه اصلاح‌شده می‌خوانیم تعیین‌پذیر است. مُدل پایه از خروجی وزن کردن مقادیر وزنی دلایل هنجاری پایه در یک موقعیت بهره می‌گیرد تا وضعیت‌های تکلیفی واجب، ممنوع و جایز را از هم متمایز سازد. در دفاع از فرضیات فوق، اشکال‌هایی وارد می‌شود که به آنها می‌پردازیم. این اشکالات شامل گُل‌گرایی پروتنتو، یگانه‌گرایی درباره منابع هنجاری، کثرت‌گرایی هنجاری، گُل‌گرایی در خصوص ترکیب‌پذیری و اشکال اختیارات می‌شود. پس از ارزیابی این اشکالات به هر یک پاسخ داده خواهد شد. در صورتی که استدلال‌های ما صحیح باشد، می‌توان به این نتیجه رسید که فرضیات مطرح‌شده قابل دفاع‌اند.

کلیدواژه‌ها: دیدگاه دلیل‌بنیاد، دلایل هنجاری پایه، وزن کردن دلایل، دلایل همه‌جوانب-در-نظر-گرفته-شده، وضعیت تکلیفی.

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۱۰/۰۵؛ تاریخ اصلاح: ۱۴۰۲/۱۱/۱۰؛ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۱۱/۲۰؛ تاریخ انتشار آنلاین: ۱۴۰۲/۱۲/۰۵

اسناوندی، حسین؛ جوادی، محسن (۱۴۰۳). دلایل هنجاری پایه بنیادگذار و تبیین‌کننده وضعیت تکلیف اخلاقی انتخاب‌ها.

پژوهش‌های فلسفی - کلامی، ۲۶(۲)، ۳۰-۵. <https://doi.org/10.22091/jptr.2024.10239.2995>

مقدمه

فلسفه اخلاق هنجاری با ارزیابی اخلاقی انتخاب‌هایی که نزد عامل حاضر است بر آن است که درستی یا نادرستی آن انتخاب‌ها را مشخص کند تا آن انتخابی که «باید» انجام دهیم قابل تشخیص شود. به طور دقیق‌تر می‌توان گفت که مسئله اصلی در فلسفه اخلاق هنجاری راهنمایی عملی^۱ عامل در مواجهه با انتخاب‌هایی است که نزد او حاضر هستند. منظور از راهنمایی عملی تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی هر انتخاب است. تعیین وضعیت تکلیفی^۲ عبارت است از تعیین دست‌کم^۳ یکی از سه وضعیت زیر: (۱) «واجب»^۴ (عملی که باید انجام داد، و به آن درست، الزامی^۵ و وظیفه نیز می‌گویند)، (۲) «ممنوع»^۶ (عملی که نباید انجام داد، و به آن نادرست، ناجایز^۷ و خلاف وظیفه نیز می‌گویند)، و (۳) صرفاً جایز^۸ (عمل اختیاری^۹ که انجام آن نه واجب است و نه ممنوع، و عامل به صورت صرفاً جایزی می‌تواند آن عمل را انجام دهد)^{۱۰}. این مفاهیم سه‌گانه را مفاهیم تکلیفی^{۱۱} می‌نامند، زیرا به آنچه عامل اخلاقاً باید انجام دهد یا موظف به انجام دادنش است یا اخلاقاً نباید انجام دهد و در مقابل وظیفه‌اش قرار دارد می‌پردازند (Timmons, 2012, p. 7). در این مقاله، برای پاسخ به مسئله اصلی فوق، یعنی برای پاسخ به مسئله تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی انتخاب‌ها، از دیدگاه دلیل‌بنیاد^{۱۲} بهره می‌بریم. یکی از ایده‌های معاصر مطرح در فلسفه امور هنجاری که نظرگاهی جذاب و امروزه به طور فزاینده در حال گسترش است این دیدگاه است که آنچه «باید» انجام دهیم بنیاد^{۱۳} و تبیین خود را از دلایل هنجاری عملی به

1. action-guiding

2. deontic status

۳. وضعیت مستحب و مکروه قابل اضافه شدن است.

4. required

5. obligatory

6. forbidden

7. impermissible

8. merely permitted

9. optional

۱۰. «صرفاً» (merely) به این دلیل اضافه شده که بر خلاف عمل واجب، که هم جایز است و هم مُلزم به انجام آن هستیم، در این نوع وضعیت تکلیفی صرفاً مُجاز به انجام دادن یکی از انتخاب‌های بدیل در یک موقعیت هستیم، نه آن که مُلزم به انجام آن نیز باشیم.

11. deontic concepts

12. reasons-based view

۱۳. grounded. وقتی می‌گوییم p بنیادگذار q است، یعنی p تبیین ضروری مابعدالطبیعی از q ارائه می‌دهد. به عبارت دیگر، آن چیزی که به واسطه آن یا به فضل آن چیزی q می‌شود p است. برای مثال، این که جوهری آب باشد صحیح می‌شود به این خاطر که H₂O است. بنابراین آب بودن با H₂O بودنش بنیاد می‌یابد؛ یا از این امر واقع که فلان عمل باعث درد زیادی می‌شود، دلیلی بر عدم انجام آن ایجاد می‌شود. دوره معمول بنیادگذاری یک امر واقع از طریق تشکیل دادن (constitution) یا از طریق خودبنیادگذاری (self-grounding) صورت می‌پذیرد (Chang, 2013, pp. 164-166).

دست می‌آورد. این نظریه را بعضی دیدگاه «دلیل‌بنیاد» یا «دلایل بایدها را تبیین می‌کند»^۱ می‌نامند. برخی از فلاسفه‌ای که این خط فکری را دنبال کردند - بر اساس روند تقویمی - قابل ذکر هستند: راس (Ross, 1930)، اسکنلن (Scanlon, 1998)، دنسی (Dancy, 2004)، و شرودر (Schroeder, 2007). در دیدگاه مورد دفاع در این مقاله، «دلایل هنجاری پایه» - و نه «دلایل هنجاری» به طور کلی - بنیادگذار و تبیین‌کننده وضعیت تکلیف اخلاقی دانسته می‌شود.

بخش اعظم مطالب مطرح‌شده در این پژوهش در حوزه زبان فارسی فاقد پیشینه چاپ‌شده است. در عرصه بین‌المللی، هرچند ادبیات نسبتاً غنی‌ای در خصوص عناوینی مانند «دلایل هنجاری»، «هنجاری بودن» و «مابعدالطبیعه دلایل» در سال‌های اخیر شکل گرفته است، اما به سبب تازگی مباحث، در زیرعنوان‌ها و جزئیات کار پژوهشی جدی کمی صورت گرفته و پیشرفت مباحث کُند بوده است (مانند این زیرعنوان‌ها که در کانون توجه ما در این مقاله است: کاربرد دیدگاه دلیل‌بنیاد در اخلاق هنجاری، تفکیک دلایل اشتقاقی از غیراشتقاقی، وزن کردن دلایل و نحوه ایجاد وضعیت‌های تکلیفی). دست‌کم می‌توان این ادعا را داشت که در صورت‌بندی فرضیات، کنار هم قرار دادن مطالب پراکنده و تقریر نظام‌مند استدلال‌ها، آن گونه که در اینجا مورد بحث قرار گرفته، این مقاله چشم‌انداز نوآورانه‌ای گشوده است.

دلایل هنجاری عملی^۲

دلایل هنجاری چیز عجیبی است چراکه همه ما با آن‌ها آشنایی داریم و نمی‌توانیم بدون راهنمایی‌هایشان به زندگی ادامه دهیم؛ چون ما به کمک توصیه‌های آن‌ها درمی‌یابیم که چه باوری داشته باشیم و چه عملی انجام دهیم. با وجود این، دلایل هنجاری در برابر تجزیه و تحلیل بر حسب مفاهیم دیگر مقاومت می‌ورزند. البته می‌توان گفت که دلایل هنجاری هر آن چیزی است که در حمایت یا در موافقت یا به نفع یا لَه انجام عملی، باوری، قصدی، میلی، هیجانی و... هستند (البته در این مقاله تمرکز ما صرفاً بر دلایل هنجاری عملی است). بعضی از فلاسفه مانند اسکنلن و پرفیت معتقدند توضیح نه چندان روشن‌گر فوق همه آن چیزی است که قادریم در تلاش برای پاسخ به سؤال «دلایل هنجاری چیستند؟» ارائه دهیم. در نتیجه می‌توان گفت که هرچند ارائه تعریفی دقیق برای دلایل هنجاری عملی کار دشوار و پرمناقشه‌ای است، اما خوشبختانه اکثراً با این پاسخ موافق‌اند که دلیل هنجاری لَه انجام دادن یک عمل «ملاحظه‌ای است که موافق انجام آن عمل در نظر گرفته می‌شود»^۳ (Markovits, 2014, p. 2).

1. Reason explains 'ought's.

۲. معمولاً در حوزه دلایل هنجاری عملی بین دلایل هنجاری‌ای که وجود دارد (دلایل هنجاری عینی) و دلایل هنجاری‌ای که کسی در اختیار دارد (دلایل هنجاری ذهنی) تمایز می‌گذارند. اینجا ما صرفاً دلایل هنجاری عملی عینی را مد نظر داریم.

3. a consideration that counts in favor of the action

دلایل پروتنتو و همهٔ-جوانب-در-نظر-گرفته-شده

اگر دلیلی به نفع انجام دادن عملی باشد، در نتیجه ما یک «دلیل پروتنتو»^۱ در عمل به آن داریم و انجام آن عمل به طور پروتنتو برایمان صحیح می‌شود. این که لطفیۀ بامزه‌ای بلام، شاید دلیلی موافق گفتن آن به من بدهد؛ اما این امر واقع که گفتن آن منجر به شرمندگی کسی خواهد شد شاید دلیلی مخالف گفتن آن باشد. در اینجا، یک دلیل پروتنتو موافق گفتن و دلیل پروتنتوی دیگر مخالف گفتن لطفیۀ وجود دارد. اما این که گفتن آن در کل کار درستی است یا نه، بستگی دارد که آیا دلیل «همهٔ-جوانب-در-نظر-گرفته-شده»^۲ برای گفتن آن دارم یا خیر. اگر دلیل پروتنتو له گفتن لطفیۀ مغلوب یا رد^۳ نشود، می‌توان گفت که انجام آن کار درست است و موجه در انجام چنان عملی هستم (Alvarez, 2017). شلی کگن دلیل پروتنتو را این گونه تعریف می‌کند: «دلیل هنجاری پروتنتو دلیلی است واجد وزن هنجاری معتبر و حقیقی؛ هر چند می‌تواند در رقابت با سایر ملاحظات مغلوب شود» (Kagan, 1989, p. 17). در اینجا نیز مانند بسیاری از موضوعاتی که -به علت تازگی مباحث- اصطلاحات فنی جاافتاده ندارند، صاحب‌نظران برای مفاهیم یکسان از اصطلاحات فنی متفاوتی استفاده کرده‌اند. باید توجه داشت که تمام این معادل‌ها بر یک مفهوم دلالت می‌کنند و صرفاً نویسندگان مختلف از الفاظ متفاوتی استفاده کرده‌اند. برای مثال، جانانان دنسی به جای دلایل پروتنتو از اصطلاح «دلایل سهیم‌شونده»^۴ استفاده می‌کند و آن را این گونه تعریف می‌کند:

دلیل سهیم‌شونده برای عمل خصیصه‌ای است که با داشتش به میزانی از انجام آن عمل حمایت می‌شود، به طوری که با اضافه شدن خصیصهٔ مشابهٔ دیگر، حمایت بیشتری از انجام آن عمل صورت می‌پذیرد. معمولاً این گونه در نظر گرفته می‌شود که دلایل سهیم‌شونده قادرند به تنهایی عمل کنند یا در ترکیب با سایر دلایل کارشان را انجام دهند. (Dancy, 2004, p. 15)

وقتی یکی دلیل پروتنتو از دلیل دیگر قوی‌تر است به این معنا نیست که در رقابت بین این نوع دلایل، دلیل ضعیف‌تر باطل یا مسکوت^۵ می‌شود، بلکه در این دیدگاه، در یک موقعیت، یک دلیل بر دلیل دیگر صرفاً غلبه پیدا می‌کند و چه بسا دلیل مغلوب‌شده دلیل دیگری را ایجاد کند. مثلاً وقتی مجبور می‌شوم که بدقولی کنم و سر قرارم حاضر نشوم، به این خاطر که آپاندیس‌ام عود کرده است، در اینجا با این که دلیل پروتنتو در جهت ایستادن بر سر قول و قرار مغلوب می‌شود، اما باطل نمی‌شود، و باعث می‌شود دلیل پروتنتوی جدیدی موافق جبران (مثلاً دلیلی له عذرخواهی از فرد بدقولی دیده) ایجاد

۱. واژهٔ *pro tanto* از زبان لاتین آمده و به معنای «برای مقدار معینی» و «تا حدی» است. *pro* به معنای «برای، تا آنجا که» و *tanto* به معنای «فلان مقدار» است. این نوع دلیل در برابر دلیل «همهٔ-جوانب-در-نظر-گرفته-شده» قرار می‌گیرد.

2. all-things-considered

3. override or defeat

4. contributory reasons

5. canceled out or silenced

شود^۱ (Timmons, 2012, p. 252).

خصوصیت وزن‌دهی و جهت‌داری در دلایل هنجاری

یکی از مهم‌ترین خصوصیات دلایل این است که دارای وزن یا قدرت یا بار یا فشار^۲ یا اهمیت هستند. برای توضیح بیشتر، مثال زیر از سینگر را در نظر آورید: اگر به هنگام عبور از کنار برکه‌ای کم‌عمق ناگهان متوجه شویم که کودکی در حال غرق شدن است، باید به درون برکه رفته و کودک را نجات دهیم. این کار لباس‌هایمان را گل‌آلود و خراب می‌کند، ولی چه اهمیتی دارد در برابر مرگ کودک که چیز بسیار بدی است. (Singer, 1972, p. 231) شهود ما برای امر واقع وارد برکه شدن و نجات جان کودک وزن بسیار زیادی و در مقابل برای امر واقع خراب شدن لباس‌هایمان وزن کمی قائل است.

با آنچه تا به حال بیان شد می‌توان نتیجه گرفت که دلایل هنجاری امور واقع‌اند، چنان‌که در زبان و تفکر متعارف نیز گزارشات دلیل^۳ در صورت گزاره‌ای یا قابل تبدیل به این صورت بیان می‌شوند. یک امر واقع دلیلی برای عمل است، اگر رابطه هنجاری خاصی (یعنی رابطه حمایت‌کنندگی هنجاری) را حمل کند. این رابطه برداری است، یعنی دارای جهت و مقدار است. یک دلیل برای عمل صرفاً دو جهت به نفع/ در حمایت/ موافق/ له یا به ضرر/ در مخالفت/ مخالف/ علیه می‌تواند داشته باشد؛ اما از نظر مقداری نامحدود است و به اندازه اوزان فیزیکی مقادیر متفاوتی می‌تواند حمل کند (Cullity, 2018, p. 424).

دلایل پایه و اشکال کل‌گرایی پروتنتو

دلایل هنجاری پایه

دلایل هنجاری پروتنتو به دو دسته اشتقاقی و غیراشتقاقی^۴ قابل تقسیم‌اند. آن نوع دلایل پروتنتویی که

۱. این که فاعل شناسا، به هنگام تدبیر عملی، دقیقاً چگونه به سبک- سنگین کردن دلایل پروتنتو می‌پردازد خارج از بحث ما قرار می‌گیرد. عمده فلاسفه قائل به سبک-سنگین کردن دلایل پروتنتو در فرآیند تدبیر عملی‌اند، اما برخی فلاسفه مانند مک‌داول معتقدند فرد فضیلتمند کامل، به هنگام تدبیر عملی، اساساً ملاحظات رذیلت‌مندان را در نظر نمی‌آورد، در واقع، فضائل او ملاحظات رذیلت‌مندان را ساکت می‌گرداند (برای مثال، به دو مقاله مک‌داول با عناوین (1978) Are moral requirements hypothetical imperatives? و (1979) Virtue and reason نگاه کنید). این دیدگاه مک‌داول به دو دلیل مانعی در پیشبرد بحث ما ایجاد نمی‌کند: (۱) می‌توان گفت که فرد فضیلتمند کامل چنان در تدبیر عملی ماهر شده است -مانند هر مهارت دیگری- که انتخاب‌ها را با سرعت و دقت بالا انجام می‌دهد، نه آن‌که بدون سبک- سنگین کردن دست به انتخاب بزند؛ (۲) اساساً آنچه مورد نظر ما در این مقاله است دلایل هنجاری عینی است، یعنی هر امر واقع یا گزاره صحیحی که به نفع انجام عمل محسوب می‌شود. بنابراین نحوه مواجهه با ملاحظات رذیلت‌مندان، از آن رو که در زمره دلایل هنجاری عینی قرار نمی‌گیرد، خللی در استدلال ما ایجاد نمی‌کند.

2. weight/strength/force/pressure

3. reason-reports

4. derivative and non-derivative

اهمیت اصلی را دارد و در ادامه بحث مورد توجه ماست صرفاً دلایل پروتنتوی غیراشتقاقی است که به طور خلاصه به آن «دلایل پایه» می‌گوییم.

این دو امر واقع را در نظر بگیرید: این امر واقع که درون برکه رفتن باعث خراب شدن کفش‌هایتان می‌شود؛ این امر واقع که درون برکه رفتن باعث صرف ۹۰۰ هزار تومان هزینه برای تهیه کفش می‌شود. مشخص است که این دو امر واقع ملاحظاتی نیستند که وزن مجزایی داشته باشند که بتوانند علیه وارد شدن به برکه با یکدیگر جمع شوند (Maguire, 2016, p. 235). در حقیقت، دو دلیل فوق با یکدیگر همپوشی دارند، چرا که می‌توان گفت به یک وضعیت امور که حامل هنجار واحدی است مرتبط‌اند. دلایل اشتقاقی و دلایل پایه ذیل دلایلی که با یکدیگر همپوشی دارند قرار می‌گیرند، و دلیل هنجاری مستقل از هم به حساب نمی‌آیند. دلایل همپوشی که دلیل‌آوری یکی بنیادگذار دلیل دیگر است به ترتیب دلیل پایه و اشتقاقی به حساب می‌آیند. به عبارت دیگر، تفکیک بین دلایل اشتقاقی از پایه این گونه قابل توضیح است که برخی از امور واقع دلیل فراهم می‌آورند، اما بار هنجاری‌شان بر امر واقع بنیادی‌تری مبتنا دارد و طفیلی آن محسوب می‌شوند. می‌توان گفت که دلایل پایه به‌خودی‌خود در حمایت از عمل هستند، اما دلایل اشتقاقی فاقد بار هنجاری برآمده از خود هستند. کوتاه سخن آن که دلایل اشتقاقی بار هنجاری مستقلی ندارند، یعنی اگر از پیش بنیادی برای دلیل پایه داشته باشیم، بنابراین نیازی به اضافه کردن بنیاد جدیدی برای دلیل اشتقاقی نخواهیم داشت (Forchimes & Semrau, 2018, pp. 4-5). به صورت اجمالی می‌توان نتیجه گرفت که دلایل اشتقاقی صرفاً به خاطر ارتباطشان با دلایل پایه محسوب می‌شوند، و این دلایل پایه‌اند که ملاحظاتی هستند که به طور اساسی به نفع یا به ضرر انتخاب‌ها موضع‌گیری می‌کنند (Maguire & Snedegar, 2021, p. 366).

با تحلیل دلایل همپوش شده و برگشت به عقب، از دلایل اشتقاقی به دلایل هنجاری پایه می‌رسیم، که با کنار هم قرار دادن آن‌ها به فهرستی از دلایل هنجاری پایه دست خواهیم یافت که محتوای دلایل هنجاری پایه را تشکیل می‌دهند. این کاری است که دیوید راس در فلسفه اخلاق به آن همت گمارده است. راس معتقد است که در تجارب اخلاقی متعارف، دلایل اخلاقی پایه -یا وظایف در نگاه نخست^۱ به تعبیر راس- به طور پیوسته و پیچیده نمود می‌یابند (یا بر اساس اصطلاح اخیر می‌توان گفت که دلایل گوناگونی از دلایل پایه اشتقاق یافته‌اند). در واقع ما با دلایل بظاهر بنیادینی روبرو می‌شویم که با مذاقه بیشتر بر آن‌ها در خواهیم یافت که آن‌ها از دلایل پایه‌ای‌تری برآمده‌اند و در واقع دلایل پایه نیستند. متأسفانه راس تبیین نظام‌مندی از این نوع روابط اشتقاقی ارائه نکرده است، اما مثال‌هایی آورده که تا حدودی این روابط را روشن می‌کند (McNaughton, 1996, p. 435). مثلاً راس از دلیل له اطاعت از قانون کشور بر اساس تحلیل سقراط در کرتیو می‌نویسد که خود از سه دلیل پایه‌ای قدرشناسی، وفاداری و کار

۱. خود دیوید راس انتخاب این اصطلاح را مناسب نمی‌داند، نک. (Ross (2002, pp. 19-20).

خیر کردن اشتقاق می‌یابد؛ لذا ما -به ترتیب- باید قدردان مواهبی که از کشورمان دریافت کرده‌ایم باشیم، همچنین با سکونت در کشور قول و قراری ضمنی در رعایت آن قوانین می‌گذاریم که وفادارش باشیم، و به خاطر این که قوانین ابزار قدرتمندی در ایجاد خیر عمومی هستند وظیفه پایه‌ای انجام کار خیر نیز ما را ملزم به اطاعت از قوانین کشور می‌کند (Ross, 2002, pp. 27-28).

اتمیسم درباره دلائل هنجاری پایه و رد کل‌گرایی پروتنتو

برای پیشبرد ادعای اصلی این پژوهش دفاع از رویکرد اتمیستی در خصوص دلائل هنجاری پایه اجتناب‌ناپذیر است. کل‌گرایی و اتمیسم در خصوص دلائل هنجاری پروتنتو نظریه‌های رقیب در خصوص اثرپذیری دلائل از زمینه یا موقعیت‌اند. بر اساس کل‌گرایی، ملاحظات می‌توانند با حضور (یا عدم حضور) شرایط متفاوت در یک زمینه، دلیل شمرده شوند و یا نشوند؛ این شرایط اثرگذار می‌توانند خودشان دلیل باشند یا نباشند. اما اتمیسم در مقابل بر این نظر است که هر ملاحظه‌ای که دلیل هنجاری به حساب می‌آید در هر زمینه دیگری نیز دلیل هنجاری است. دنسی کل‌گرایی را این گونه تعریف می‌کند: «ملاحظه‌ای که در یک موقعیت دلیلی له انجام ϕ است می‌تواند در موقعیت متفاوت دیگری اساساً دلیل نباشد یا حتی دلیلی علیه انجام ϕ باشد» (Dancy, 1993, p. 60). دنسی، در مقابل، اتمیسم در نظریه دلائل را این گونه تعریف می‌کند: «خصوصیتی که در جایی دلیل [موافق انجام عمل] محسوب می‌شود باید در هر جای دیگر نیز دلیل بماند (با حفظ همان جهت)» (Dancy, 2004, p. 7).

رایج‌ترین استدلال در دفاع از کل‌گرایی توسل جستن به مثال‌ها^۱ است. طرفداران کل‌گرایی مثال‌های زیادی آورده‌اند تا وابسته به موقعیت و متغیر بودن دلائل هنجاری را اثبات کنند. مثلاً چنانچه لذت در یک جا دلیل برای انجام یک عمل باشد ولی در جای دیگر چنین نباشد، در نتیجه به اعتقادشان کل‌گرایی ظهور می‌کند. این که کسی دوست ماست شاید در جایی دلیل به انجام عمل بدهد، اما شاید در بسیاری از موارد دیگر این گونه نباشد (McKeever & Ridge, 2013, p. 3). مثلاً در انجام کار خیر یا احسان، دوستی، دلیلی برای دلسوزی بیشتر و کمک به دوست‌مان -و نه میلیاردها انسان نیازمند غیر از او- را فراهم می‌کند؛ اما در بسیاری از موارد این گونه نیست. مثلاً پزشک در بیمارستان هنجاراً نمی‌تواند دوستش در اورژانس را به دلیل دوستی در اولویت درمان قرار دهد، در حالی که بیمار غریبه‌ای با جراحی بسیار شدیدتری منتظر درمان است. با وجود این، به نظر می‌رسد که نمی‌شود با توسل به چند مثال محدود که نشان می‌دهد جهت و وزن ملاحظات وابسته به زمینه تغییر می‌کند این نتیجه را گرفت که اساساً ملاحظات نامتغیر وجود ندارد (McNaughton & Rawling, 1988, p. 267)، چراکه اتمیسم صرفاً شامل طرفداری از نظریه اتمیسم ساده یا یگانه‌گرا نمی‌شود که از هر تغییر در ملاحظه به سرعت بتوان کل‌گرایی را نتیجه گرفت، بلکه اتمیسم شامل نوع پیچیده آن یعنی اتمیسم کثرت‌گرا نیز می‌شود.

1. argument from examples

نظریهٔ اثرپذیری از موقعیت نزد کل‌گرایان بدون تفکیک زیر در تبیین این که چرا یک خصوصیت در یک موقعیت دلیل محسوب می‌شود و در موقعیت دیگر دلیل محسوب نمی‌شود با مشکل روبرو می‌شود: کل‌گرایان بین ملاحظاتی که دلیل محسوب می‌شوند و عوامل زمینه‌ای (مانند مردودکننده‌ها، فعال‌سازها و...) که با تأثیرشان ملاحظه‌ای را دلیل می‌کنند یا از دلیل بودن خارج می‌کنند، تفکیک قائل می‌شوند؛ اما یک اتمیست کثرت‌گرا می‌تواند این عوامل زمینه‌ای را جزء دلایل متنوعی که به آن قائل است بداند (Ridge & McKeever, 2016). بنابراین، ملاحظات مختلفی که کل‌گرایان آن‌ها را دلایل، مردودکننده‌ها، فعال‌سازها و... می‌خوانند و از هم تفکیک می‌کنند، می‌توانند دلایل متنوع و متعدد یک اتمیست کثرت‌گرا باشند. در نتیجه، به سادگی می‌توان اثرپذیری از موقعیت را اتمیستی تبیین کرد: دلیل الف در موقعیت A دلیل است، ولی در موقعیت B توسط دلیل ب که وزن بیشتری دارد مغلوب شده است؛ بنابراین ملاحظهٔ الف فاقد دلیل‌آوری در موقعیت B به نظر می‌رسد؛ اما الف باید هنوز دلیل ردشده محسوب شود و نه ملاحظه‌ای فاقد دلیل‌آوری.

از طرف دیگر، از آنجا که بین دلایل اشتقاقی و پایه و همچنین بین دلایل ابزاری و غیرابزاری می‌توان تفکیک قائل شد، و از آنجا که وابستگی دلایل اشتقاقی و ابزاری به زمینه و موقعیت امری معمول است، چنانچه ادعای کل‌گرایی صرفاً معطوف به دلایل اشتقاقی یا ابزاری باشد، امری بی‌مناقصه و پیش‌پاافتاده خواهد بود. در نتیجه، کل‌گرایی را باید ادعایی در باب دلایل پایه در نظر گرفت. با این وصف، به نظر می‌رسد کل‌گرایی با ذکر مثال‌هایی متغیر به نسبت زمینه و موقعیت در مقدمه که قابل تبیین در سطح دلایل ابزاری و اشتقاقی‌اند، متغیر بودن همه نوع دلایل از جمله دلایل پایه را نتیجه می‌گیرد، استدلالی که نامعتبر و ناپذیرفتنی است. بنابراین از این که برخی دلایل هنجاری پروتنتو برحسب موقعیت بار هنجاری‌شان را از دست می‌دهند و حتی بار هنجاری معکوس می‌گیرند صرفاً می‌توان اشتقاقی و ابزاری بودن آن دلایل را نتیجه گرفت. برای مثال، پیش‌تر دیدیم که دلیل هنجاری له اطاعت از قانون کشور اشتقاقی از سه دلیل هنجاری پایه است، اما در زمینه و موقعیتی که قانون و آیین دادرسی کشوری ناعادلانه است (مثلاً در موقعیتی که به جرم ناکردهٔ فساد ذهن جوانان، به طور نامتناسبی به مرگ محکوم می‌شوید) دیگر اشتقاقی از دلایل پایهٔ قدرشناسی، وفاداری و کار خیر نخواهد شد. در نتیجه، امر واقع اطاعت از قانون ناعادلانه کشور فاقد قدرت دلیل‌آوری خواهد شد؛ بنابراین هنجاراً می‌توان از زندان گریخت (بدون آن که ملزم به قبول کل‌گرایی بشویم). بایسته است که کل‌گرایان برای آوردن مثال نقض به متغیر بودن دلایلی بپردازند که عموماً بر پایه بودن آن‌ها اتفاق نظر وجود دارد. در نتیجه، استدلال با توسل به مثال کل‌گرایان پروتنتو، با در نظر گرفتن اتمیست‌های کثرت‌گرا و تفکیکی که بین دلایل اشتقاقی و ابزاری از دلایل پایه وجود دارد، درست به نظر نمی‌رسد.

دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید و اشکال یگانه‌گرایی درباره منابع هنجاری و کثرت‌گرایی هنجاری

کثرت‌گرایی درباره منابع هنجاری ایده‌ای رایج است که می‌گوید انواع حوزه یا گروه‌های دلایل وجود دارد که از بنیادهای متفاوتی ایجاد می‌شوند. دو مثال بارز برای معرفی این منابع متفاوت شامل منابع هنجاری اخلاق و مصلحت‌جویی است. برای مثال، اخلاق این دلیل را به من می‌دهد که به دیگران آسیب نزنم و مصلحت‌جویی این دلیل را می‌دهد که سیگار مصرف نکنم. یگانه‌گرایی در خصوص منابع هنجاری این نوع کثرت‌گرایی را نمی‌پذیرد. مثلاً هیومی‌ها که تمام دلایل را نشئت‌گرفته از امیال عامل می‌دانند، یا توربیون تنچو^۱ که اخلاق را تنها منبع دلایل می‌داند، دیدگاه یگانه‌گرایانه در خصوص منابع هنجاری دارند. منابع هنجاری مصلحت‌جویانه و اخلاقی باید‌های مختلفی را ایجاد می‌کنند که در عبارات با قید مربوط وصف می‌شود: «اخلاقاً باید F را انجام دهید» و «مصلحتاً باید F را انجام دهید». این مقیدشدگی به قیود^۲ به این خاطر پذیرفتنی است که دلیل واحد می‌تواند تبیین‌های مختلفی در چشم‌انداز مصلحت‌جویانه از چشم‌انداز اخلاقی به خود بگیرد (دلیلی که علیه مصرف سیگار وجود دارد در چشم‌انداز مصلحت‌جویانه به خاطر آسیبی است که به سلامتی‌تان وارد می‌کند، ولی در چشم‌انداز اخلاقی ناشی از مثلاً استثماری است که در کارخانه‌های سیگارسازی از کودکان انجام می‌پذیرد). همچنین کثرت‌گرایی در خصوص منابع هنجاری به این خاطر پذیرفتنی است که یک امر واقع واحد می‌تواند دلایل مصلحت‌جویانه و اخلاقی مختلف و حتی متضادی ایجاد کند. مثلاً خرسندی از شقاوت دیگران دلیل مصلحت‌جویانه‌ای له انجام این عمل به ما می‌دهد؛ ولی دلیل اخلاقی در مخالفت با انجام این عمل است. بنابراین می‌توان گفت که منابع هنجاری متفاوتی وجود دارد که هر یک «باید» مربوط به خودی ایجاد می‌کنند؛ لذا قائل بودن به چشم‌اندازهای هنجاری مختلف قابل‌پذیرش است (Sag Dahl, 2022, pp. 16-19).

در نتیجه، دلایل هنجاری عملی در یک حوزه واحد قرار نمی‌گیرند و حوزه‌های مجزایی مانند اخلاق و مصلحت‌جویی را شامل می‌شوند. بنابراین می‌توان گفت که انواع دلایل پایه مقید^۳ به یک حوزه هنجاری وجود دارد. اما آیا با در نظر گرفتن دلایل هنجاری پایه از حوزه‌های متفاوت در یک موقعیت می‌توان دلیل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید له انجام عمل یا یک باید صرف^۴ ایجاد کرد؟ کثرت‌گرایی هنجاری وجود چنین دلیل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید یا چنین باید صرفی را ممکن نمی‌داند.

1. Torbjörn Tännsjö
2. adverbially qualified
3. qualified
4. plain ought

بزرگ‌ترین مشکل کثرت‌گرایی هنجاری لوازم خلاف شهودی است که ایجاب می‌کند. مهم‌ترین استدلال علیه این نظریه استدلال از راه مقایسه‌های ناچیز-چشمگیر^۱ است که غالباً ایرادی قانع‌کننده در نظر گرفته می‌شود، به طوری که در پیشینه این موضوع کوشش چندانی برای رفع آن صورت نگرفته است. استدلال ناچیز-چشمگیر اولین بار توسط روث چانگ (Chang, 1997) و علیه تطابق‌ناپذیری^۲ ارزش‌های اخلاقی با ارزش‌های مصلحت‌جویانه مطرح شد، و سپس علیه کثرت‌گرایی هنجاری نیز به کار گرفته شد. بر اساس آن، مواردی از مقایسه‌های ناچیز-چشمگیر وجود دارد که ما به درستی می‌توانیم ارزش‌های متعلق به انواع ارزشی مختلف را مطابقت داده و ارزش چشمگیرتر و مهم‌تر از یک جنبه ارزشی را بر ارزش ناچیز و پیش‌پافتاده از جنبه ارزشی دیگر انتخاب کنیم. بنابراین پذیرفتنی است که ارزش فراگیری وجود داشته باشد که این دو ارزش بخش‌هایی از آن را تشکیل دهند و بر اساس آن حکم فراگیر ساخته باشند (Sag Dahl, 2014, pp. 406-407). با در نظر گرفتن دلایل اخلاقی و مصلحت‌جویانه، آزمون ناچیز-چشمگیر زیر یکی از مثال‌هایی است که قابلیت تطبیق‌پذیری و ایجاد ارزشمندترین انتخاب نامقید به یک حوزه هنجاری و ایجاد باید صرف را نشان می‌دهد: فرض کنید که ارزش مصلحت‌جویانه ناچیزی در عدم انجام عملی وجود دارد (عدم فشردن کلید) که یک زحمت بسیار کوچک را از شما رفع می‌کند؛ ولی انجام آن (فشردن کلید)، ارزش اخلاقی چشمگیری ایجاد می‌کند؛ غریبه‌ای را از آسیب شدید جسمی و روحی نجات می‌دهد. در اینجا، علاوه بر این که می‌توان گفت که عدم فشردن کلید از نظر مصلحت‌جویانه و عمل فشردن کلید از نظر اخلاقی ارجح است، همچنین می‌توان گفت که با در نظر گرفتن هر دو ارزش اخلاقی و مصلحت‌جویانه، عمل فشردن کلید غالب‌شونده^۳ است. بنابراین با در نظر گرفتن هر دو ارزش، نجات فرد غریبه در مجموع بهتر است (Chang, 1997, p. 32).

در بسیاری از آفات با این که می‌دانیم «باید»های مقید چه حکمی دارند، اما باز پرسش هنجاری در خصوص این که به معنای نامقید و به طور صرف «چه باید بکنیم؟» وجود دارد. مثلاً با این که دقیقاً می‌دانیم که اخلاقاً چه باید انجام دهیم و در عین حال می‌دانیم که از نظر مصلحتی چه باید بکنیم، به درستی به دنبال این هستیم که بدانیم که به طور همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید چه کاری باید بکنیم. حال که کثرت‌گرایی هنجاری مردود است، یک نظریه اخلاقی مطلوب و کارآمد باید به صورت نامقید راهنمای عمل ما باشد. لذا تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی/از منظر مقید (یعنی با در نظر گرفتن صرف دلایل اخلاقی مطرح در یک موقعیت) ناکامل و ناکارآمد است، چراکه نمی‌تواند راهنمای عملی مطلوبی به عامل ارائه دهد. به عبارت دقیق‌تر، بار کثرت‌گرایی هنجاری می‌توان نتیجه گرفت که مهم‌ترین غایت در فلسفه اخلاق هنجاری تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی از منظر نامقید است، چیزی

1. The Argument from Nominal-Notable Comparisons
 2. incomparability
 3. overriding

که با دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید به یک منبع هنجاری تعیین می‌شود. برای تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی^۱ باید هم چیزی را که اخلاقاً بهترین انتخاب است یا اخلاقاً باید انجام داد و هم چیز را که به طور مصلحتی بهترین انتخاب است یا مصلحتاً باید انجام داد در نظر گرفت. به نظر می‌رسد که در بعضی از موقعیت‌های متعارض بین این دو نوع حوزه هنجاری متفاوت، به انجام آنچه اخلاقاً بهترین انتخاب است ملزم می‌شویم (اگر دلیل قاطع یا غالب در مطابقت با بهترین انتخاب از منظر اخلاقی باشد) و در بعضی از موقعیت‌های دیگر به انجام آنچه به طور مصلحتی بهترین انتخاب است ملزم می‌شویم (اگر دلیل قاطع یا غالب در مطابقت با بهترین انتخاب از منظر مصلحت‌جویانه باشد). فرض کنید که دوستی برای عصر قرار ملاقاتی با من ترتیب داده و من قول داده‌ام که حتماً در آنجا حاضر باشم، ولی با نزدیک شدن به عصر ترجیح بیشتر به استراحت باشد تا به رفتن سر قرار. در اینجا نفع شخصی‌ام در خانه ماندن و استراحت کردن است، ولی اخلاقاً باید به عهدم وفا کنم و بر سر قرار حاضر شوم. اما علاوه بر این دو منظر، «باید» نامقیدی نیز دارم که از منظر همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید باید به سر قرار آن طور که قول داده‌ام بروم، زیرا دلیل هنجاری اخلاقی در اینجا وزن بیشتری دارد و می‌تواند دلیل هنجاری مبتنی بر مصلحت شخصی‌ام را از میدان به در کند. اما حالا فرض کنید که بعد از قول دادن به دوستم، دچار دل‌درد شدیدی شده‌ام، چنان‌که نیاز فوری به جراحی آپاندیس دارم. لذا قطعاً نمی‌توانم سر قولم بمانم (فرض کنید که امکان اطلاع و لغو قرار نیز وجود ندارد). در این مورد اخیر، به نظر می‌رسد که دلایل هنجاری مصلحت‌جویانه من بر دلایل هنجاری اخلاقی خواهد چربید. بنابراین، بر خلاف ادعای کثرت‌گرایان هنجاری، به نظر کاملاً معقول و قابل پذیرش است - چنان‌که زیست اخلاقی متعارف‌مان نیز آن را تصدیق می‌کند - که در چنین مثال‌هایی ما بایستی برای انجام دادن صرف در مواقعی داریم که بایدهای مقید مختلف باهم متعارض می‌شوند (Portmore, 2021, pp. 10-11). بنابراین، دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده مقید به منظر اخلاقی، هنجاراً نمی‌توانند ما را ملزم به انجام کاری کنند (باید سر قرار حاضر شوید) مادامی که دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید (در موافقت با جراحی کردن) مطابق دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده مقید به منظر اخلاقی نباشند. در مقابل، دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده مقید به منظر اخلاقی، هنجاراً می‌توانند ما را ملزم به انجام کاری کنند مادامی که دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید مطابق دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده مقید به منظر اخلاقی باشند. کوتاه سخن این که تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی در یک موقعیت یکی از شقوق وضعیت کلی‌تر تکلیف هنجاری در آن موقعیت است.

۱. از این به بعد، هر جا «تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی» آورده‌ام منظورمان «تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی از منظر نامقید به صرف منبع هنجار اخلاقی» است.

وزن کردن و اشکال کل‌گرایی در خصوص ترکیب‌پذیری

تا اینجا به این نتیجه رسیدیم که دلایل هنجاری پایه‌گوناگون با هم برهمکنش دارند و چیزی را که به طور نامقید «باید» انجام دهیم متعین می‌سازند. معمولاً در هر انتخاب اخلاقی بیش از یک ملاحظه هنجاری مدخلیت دارد، اما چگونه این ملاحظات متعدد یا چندگانه با یکدیگر برهمکنش دارند؟ اساساً، هر دیدگاه هنجاری که به یگانه‌گرایی در خصوص ملاحظات هنجاری باورمند نیست باید نظریه‌ای برای توضیح نحوه برهمکنش این ملاحظات داشته باشد.

وزن کردن دلایل به روش جمع‌پذیری مقادیر وزنی

پیش‌تر در خصوص وزن‌دار بودن دلایل هنجاری توضیحات مختصری ارائه شد، اما اینجا می‌خواهیم دیدگاه مقداری به وزن را بیشتر شرح دهیم، دیدگاهی که طبیعی‌ترین و نزدیک‌ترین نظر به اخلاقیات متعارف است. در دیدگاه مقداری به وزن، وزن دلایل را می‌توان مقدار حمایتی دانست که دلیل برای انجام یک عمل دارد: «برای این که r دلیلی به وزن d برای شخص S و موافق انجام ϕ باشد، r باید مقدار متناظری از حمایت هنجاری^۱ (d) به S در جهت انجام ϕ بدهد.» تعریف وزن دلیل به صورت مقداری، و متعاقباً وزن کردن مقادیر دلایل برحسب آن، این مزیت عمده را دارد که ترکیب و گردآمدگی^۲ دلایل را به آسانی توضیح می‌دهد. چنان که پیش‌تر آورده شد، دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید بیش از یک نوع دلیل عملی را در نظر می‌گیرند. برحسب دیدگاه مقداری به سادگی می‌توان دلایل عمل از نوع‌های متفاوت، مثلاً دلایل اخلاقی و دلایل مصلحت‌جویانه را، برحسب وزنشان اندازه‌گیری و ترکیب کرد. اساساً، یک دیدگاه آرمانی در توضیح وزن و اندازه‌گیری وزن این است که بتواند نه تنها بر یک نوع از دلایل هنجاری، بلکه برای انواع دیگر دلایل هنجاری تطبیق‌پذیر باشد، و بتواند به طور معقول وزن دلایل هنجاری از انواع مختلف را با یکدیگر ترکیب کند، چیزی که دیدگاه مقداری واجد آن است (Fogal & Risberg, 2023, p. 2576-2580).

در بسیاری از موارد دو دلیل به نفع انجام الف، به طور مجزا و منفرد، ضعیف‌تر از دلیل به نفع عدم انجام الف است. بنابراین دلیل به عدم انجام بر دلایل به نفع انجام الف غلبه می‌یابد. ولی با ترکیب این دو دلیل، عمل به الف بهتر از عمل به عدم انجام الف می‌شود. به عبارت دیگر، دلایل مجزا در کنار هم قرار می‌گیرند و باعث افزایش یا هم‌افزایی قدرت آن‌ها به نسبت قدرتشان به صورت منفرد می‌شود. در اینجا، آنچه تجمیع یا برآیند^۳ دلایل نامیده می‌شود اتفاق می‌افتد، چیزی که رویدادی معمول و پذیرفتنی است. برای مثال، فرض کنید که برای رفتن به سینما با رستوران باید به مرکز شهر بروید، ولی کرایه تاکسی تا آنجا

1. amount of normative support
2. aggregation
3. accrual

۲۵۰ هزار تومان می‌شود. هزینه کرایه دلیلی علیه رفتن به مرکز شهر می‌دهد، اما رفتن به سینما دلیلی موافق رفتن به شهر می‌دهد، و همچنین رفتن به رستوران دلیلی موافق رفتن به شهر است. اما برای صرف رفتن به سینما نمی‌ارزد که این کرایه را پرداخت کنید. در نتیجه، به مرکز شهر نمی‌روید. ولی در موقعیتی که می‌خواهید هم به سینما و هم به رستوران بروید، پرداخت این کرایه می‌ارزد و لذا به مرکز شهر می‌روید (Nair, 2016, p. 56-57). بر اساس این پدیده، شرودر متذکر شده است که هر نظریه رضایت‌بخشی درباره وزن کردن دلایل باید بتواند تجمیع دلایل یا این را که چگونه دلایل مجزا به یکدیگر اضافه می‌شوند توضیح دهد (Schroeder, 2007, p. 125). ایده وزن کردن به روش جمع‌پذیری مقادیر وزنی دلایل عمل به خوبی می‌تواند این پدیده‌ها را توضیح دهد.

نظریه جمع‌پذیری^۱ ایده مطرح در این دیدگاه این است که نمی‌توان رابطه مبتنی بر دلیل را یک رابطه دوتایی صرف بین یک ملاحظه یا گزاره (P) با یک عمل (ϕ) در نظر گرفت، بلکه همیشه P برای انجام دادن به ϕ با مقدار معینی قدرت یا وزن همراه است. یک دلیل از دیگری قوی‌تر می‌شود به خاطر این که عدد وزنی‌ای که همراه آن دلیل است از عدد وزنی دیگری بیشتر است:

دلیل i: p دلیلی به انجام ϕ با وزن m می‌دهد.

دلیل j: q دلیلی به انجام ϕ با وزن n می‌دهد.

بنابراین، تجمیع دلیل i و دلیل j از انجام دادن ϕ با وزنی برابر $m+n$ حمایت می‌کند (میزان وزنی که در تجمیع دلایل حاصل می‌شود به وزن منفرد هر دلیل وابسته است یا می‌توان گفت که جمیع اوزان دلایل مجزا است). با این مدل، مثال پیشین به خوبی توضیح داده می‌شود. فرض کنید که کرایه تاکسی دلیلی در مخالفت با رفتن به شهر با وزن m است (برای مثال، وزنی برابر ۲۵ واحد دارد)؛ سینما دلیلی در موافقت با رفتن به شهر با وزن n است (برای مثال، وزنی برابر ۲۰ واحد دارد)؛ رستوران نیز دلیلی در موافقت با رفتن به شهر با وزن o است (برای مثال، وزنی برابر ۱۵ واحد دارد). واضح است که به طور منفرد $m > n$ و $m > o$ است؛ بنابراین به طور مجزا هر یک از دلایل رفتن به شهر بدتر از دلیل نرفتن به شهر است. اما $m < n + o$ (۲۵ < ۲۰ + ۱۵) می‌شود. در نتیجه، با پذیرفتن ایده مقادیر وزنی و با جمع‌پذیر دانستن آن‌ها، تجمیع دلایل یا این که چگونه چند دلیل موافق یک عمل کنار هم قرار می‌گیرند و بر دلیل مخالف غلبه می‌یابند تبیین می‌شود (Nair, 2016, p. 67).

رد اشکال کل‌گرایی در خصوص ترکیب‌پذیری دلایل

به دیدگاه جمع‌پذیری این انتقاد وارد شده که به خوبی نمی‌تواند از پس مواردی برآید که تجمیع دلایل موافق، افزایشی در قدرت دلایل منفرد از هم ایجاد نمی‌کند. در پیشینه این موضوع مثال‌های متفاوتی آورده شده که نشان می‌دهد تجمیع دلایل یا وزنی برابر با وزن هر دلیل به شکل منفرد ایجاد می‌کند یا

تجميع دلایل دلیلی با وزن ضعیف‌تر از وزن هر دلیل به صورت منفرد ایجاد خواهد کرد. برای مثال، پراکن^۱ این مثال نقض را آورده است: فرض کنید که دربارهٔ دویدن عصرگاهی در روزی گرم و بارانی در حال تفکر و تدبیر هستیم. به طور منفرد گرمای هوا و هوای بارانی دلایلی علیه دویدن برایم فراهم می‌آورد، اما ترکیب گرمای هوا و باران - به جای این که با هم جمع شوند و دلیل مخالفت با دویدن را شدیدتر کنند - باعث تضعیف دلیل مخالفت با دویدن می‌شوند (زیرا بارش گرمای زیاد هوا را کاهش می‌دهد و دویدن را برایم مفرح‌تر می‌کند) (Nair, 2021, p. 43).

جهت ایضاح بیشتر موضع منتقدان درباره جمع‌پذیری بهتر است دیدگاه کل‌گرایی در خصوص ترکیب‌پذیری را توضیح دهیم. یک نوع کل‌گرایی دیدگاه اثرپذیر بودن وزن و جهت دلایل از موقعیت‌ها است - که در قسمت ۲-۲ بدان اشاره شد. اما نوع دوم کل‌گرایی قائل به دیدگاه ترکیب‌ناپذیری^۲ است، که بر اساس آن برآیند وزنی یک کل برابر با مجموع اوزان اجزایش نمی‌شود (Cullity, 2018, p. 427). هرچند نظریه پردازان کل‌گرا معمولاً به هر دو دیدگاه فوق قائل‌اند و نوعی ارتباط بین این دو دیدگاه وجود دارد، اما این دو نظریات مستقلی محسوب می‌شوند. دیدگاه نخست مربوط به دلایل سهیم‌شونده یا پروتنتو است، ولی دیدگاه دوم رد دیدگاه ترکیب‌پذیری و جمع‌پذیری در وزن کردن دلایل است. به عبارت دیگر، صاحب‌نظران در دیدگاه دوم قائل‌اند که نمی‌توان وضعیت اخلاقی همهٔ -جوانب- در -نظر- گرفته -شده را با روش جمع‌پذیری و به آسانی تعیین کرد، چراکه ترکیب ملاحظات مربوط می‌تواند بسیار پیچیده باشد (Väyrynen, 2018, p. 863).

نظریه‌پردازانی مانند مور و کگن از جمله کسانی هستند که کل‌گرا بر اساس دیدگاه نخست نیستند، اما جمع‌پذیری را نمی‌پذیرند و دربارهٔ ترکیب دلایل دیدگاهی کل‌گرا دارند. مور جمع‌پذیری در حیطهٔ ارزش‌ها را نادرست می‌داند. او معتقد است که ارزش یک کل بر ارزش اعضای آن مبتنا ندارد، و در واقع ارزش کل وابسته به ارزش اعضایش نیست. بعضی از کل‌ها که او آن‌ها را «کل‌های یکپارچه»^۳ می‌نامد صرفاً از نظر قرار گرفتن اعضایشان کنار هم واجد ارزش می‌شوند (Bradley, 2013, p. 6). شلی کگن از «مغالطهٔ جمع‌پذیری» سخن می‌گوید. کگن به جای الگوی سادهٔ جمع‌پذیری معتقد است که باید الگوی ضرب‌شونده^۴ را به خدمت بگیریم، که بر اساس آن نتیجهٔ ترکیب دو دلیل حاصل جمع اوزان مستقل و مجزای آن‌ها نیست، بلکه حاصلضرب آن‌هاست. در الگوی جمع‌پذیری، اگر یکی از دلایل دارای وزن ۱ و دیگری دارای وزن ۲ باشد، وزن ترکیب‌شدهٔ آنها $1+2=3$ می‌شود، اما در مدل ضرب‌شونده خواهیم داشت: $1 \times 2 = 2$. قضیه مهیج‌تر نیز می‌شود، اگر وزن یکی از آن‌ها 0 باشد، چراکه بر اساس مدل

1. Prakken
2. non-compositionality
3. organic unities
4. multiplicative model

ضرب‌شونده، وزن ترکیب‌شده آن‌ها $1 \times 0 = 0$ خواهد شد. هرچند در مثال $1 \times 0 = 0$ قائلان به الگوی ضرب‌شونده، مشابه کل‌گرایان پروتنتو نمی‌شوند، چراکه دلائل پروتنتو را متغیر در هر موقعیتی نمی‌دانند. در واقع، با وجود ثابت بودن دلائل پروتنتو، آن‌ها در ایجاد وزن ترکیب‌شده همیشه به یک میزان تاثیر ندارند و همیشه تفاوت یکسانی را ایجاد نمی‌کنند، بلکه حاصل به آنچه در آن ضرب می‌شود وابسته است. بنابراین، اگر ملاحظه‌ای با وزن مشخصی در مضروبی وزین‌تر ضرب شود، یعنی مضروب بیش از ۱ باشد وزنش بیشتر می‌شود، و اگر بین ۰ و ۱ باشد، وزنش کمتر می‌شود؛ حتی آن ملاحظه می‌تواند وزن ترکیبی نداشته باشد (چنانچه در * ضرب شود) (Dancy, 2004, pp. 9-10).

در پاسخ به مثال‌های نقض جمع‌پذیری، که موضعی از دیدگاه کل‌گرایانه در خصوص ترکیب‌پذیری دلائل است، دلایلی را که در تجمیع یا برآیند دلائل استفاده کردیم به «دلائل مستقل از هم» محدود می‌کنیم. بر این اساس، دلیل i و دلیل j در فوق را باید مستقل یا غیرهمپوش تعریف کرد، یا چنان که مد نظر این پژوهش است باید صرفاً به دلائل «پایه» محدود کنیم. در نتیجه مثال‌های نقضی مانند مثال دویدن عصرگاهی از ذیل نظریه جمع‌پذیری در تجمیع دلائل خارج می‌شوند، چراکه هوای گرم و هوای بارانی دلایلی مستقل علیه دویدن به حساب نمی‌آیند. لذا اساساً قابلیت جمع‌پذیری نخواهند داشت. نظریه‌های هنجاری متفاوت درباره این که محتوای دلائل پایه چه مواردی را در برمی‌گیرد با هم اختلاف دارند. با وجود این، بدون داشتن نظریه محتوایی فراگیر می‌توان به مثال‌های نقضی مانند «دویدن عصرگاهی» پاسخ داد. برای این کار می‌توان پایه نبودن آن دو دلیل را یک نظر طبیعی و پذیرفتنی فرض کرد. بنابراین، به طور پیشنهادی و ورای این که محتوای دلائل عملی پایه چه نوع عمل‌هایی را شامل می‌شوند با قاطعیت می‌توان گفت که شامل این دو دلیل («هوای گرم علیه دویدن است» و «هوای بارانی علیه دویدن است») نخواهند بود. به عبارت دیگر، اشتقاقی بودن دلیل‌دهندگی هوای گرم و بارانی علیه دویدن پرواضح است (Nair, 2016, p. 67). به نظر می‌رسد دلیل پایه‌ای‌تری که این دو دلیل از آن اشتقاق یافته‌اند - چیزی که این سه دلیل را با هم همپوش می‌سازد- این باشد که «آب و هوای نامناسب دلیلی علیه دویدن در هوای آزاد است». درست است که به طور منفرد گرما و بارش باران مصادیق جزئی‌تری از آب و هوای نامناسب‌اند که علیه دویدن دلیل می‌دهند، اما تجمیع این دو حالت آب و هوایی نه تنها می‌تواند شرایط را از حالت مجزای آب و هوای گرم و آب و هوای بارانی بدتر نکند، بلکه آن را مناسب‌تر می‌کند. در نتیجه، این دو اشتقاقی از یک دلیل پایه‌ای‌تر هستند و لذا اوزان مستقلی از یکدیگر ندارند که قابلیت جمع‌پذیری داشته باشند، و از این رو است که تجمیع کردنشان وزن جدیدی ایجاد کرده است که کمتر از جمع اوزان مجزای آن‌ها علیه دویدن است. در نتیجه، برای رد جمع‌پذیری در باب ترکیب دلائل پایه، منتقدان در استدلالشان باید از دلائل هنجاری‌ای استفاده کنند که در پایه بودنشان اتفاق نظر پیشنهادی وجود داشته باشد. بنابراین تا آن زمان جمع‌پذیری در باب ترکیب دلائل پایه موضعی پذیرفتنی می‌نماید.

تعیین وضعیت تکلیف هنجاری بر اساس مدل پایه و اشکال اختیارات

عطف به مباحث پیشین، در این قسمت نشان خواهیم داد که مقادیر خالص وزنی دلایل پایه‌ای^۱ که له و علیه هر انتخاب در یک موقعیت وجود دارد (به طور خلاصه: وزن دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید هر انتخاب) با مدل پایه اصلاح شده، تعیین کننده انتخاب مستلزم «باید» یا وضعیت‌های تکلیف هنجاری آن انتخاب در آن موقعیت است. اما پیش از پرداختن به محتوای اصلی این قسمت، بهتر است که منظورمان را از «باید» روشن کنیم. فلاسفه به طور معمول جملات دارای باید^۲ را به عنوان بارزترین الزام‌ها در نظر می‌گیرند. در رویکرد صوری برای صورت‌بندی بین دلایل و نتایج تکلیفی رایج است که عملگر «باید» را حاکی از ضرورت تکلیفی قوی در نظر بگیرند (Mullins, 2021, p. 570). در نتیجه می‌توان گفت که چه «باید» و چه وضعیت تکلیفی «واجب» و «ممنوع» بر یک انتخاب «دارای ضرورت تکلیفی قوی» دلالت می‌کنند، انتخابی که در صورت سرپیچی از آن، عامل «قابل انتقاد یا درخور سرزنش» خواهد بود. اما در مقابل آنچه بعضاً «صرفاً جایز» خوانده شده است (یا چیزی که در اینجا آن را جایز مباح می‌خوانیم) حاکی از وضعیت تکلیفی اعمالی است که ذیل وضعیت تکلیفی ممنوع و واجب قرار نمی‌گیرند و عامل برای انجام دادن یا ندادنشان در خور انتقاد یا سرزنش نمی‌شود. همان طور که پیش‌تر از دلایل همه-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید دفاع شد، می‌توان گفت دلایل هنجاری (یعنی جمیع دلایل اخلاقی و نااخلاقی) وضعیت تکلیف هنجاری را تعیین می‌کنند. چنانچه وضعیت واجب یا ممنوع هنجاری یک انتخاب در یک موقعیت در مطابقت با بهترین انتخاب اخلاقی باشد، می‌توان گفت با وضعیتی روبرو هستیم که دارای ضرورت تکلیفی قوی اخلاقی (یعنی وضعیت واجب یا ممنوع اخلاقی) است.^۳ برای تعیین وضعیت تکلیف هنجاری در یک موقعیت از مدل پایه استفاده می‌کنیم.

مدل پایه

هنگامی که دلایل بعضی اعمال را جایز و بعضی را واجب یا ممنوع می‌کنند، مدل پایه رایج‌ترین راه برای تعیین جایز و واجب یا ممنوع یک انتخاب -به ترتیب- برحسب دلایل کافی و دلایل قاطع ارائه می‌کند. وقتی عملی واجد بیشترین حمایت -به زبانی ساده‌تر، بیشترین دلیل- در برابر اعمال بدیل است، پرفیت

۱. در ادامه، هر جا واژه «دلیل یا دلایل» برای پرهیز از تطویل بحث به تنهایی آمد منظورمان «دلیل یا دلایل پایه» است. همان طور که پیش‌تر گفتیم، دلایل همپوش با پایه یا دلایل غیرپایه فاقد مقادیر وزنی مستقل‌اند، لذا خارج از محاسبات ما قرار دارند.

2. ought statements

۳. به طور دقیق، تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی شامل وضعیت‌های تکلیف اخلاقی واجب و ممنوع (که در اینجا به آن پرداختیم) و جایز استحبابی می‌شود (که در اینجا به آن نمی‌پردازیم).

دلایلمان برای انجام آن عمل را قاطع^۱ می‌نامد و تصریح می‌کند که در معنای متضمن به دلیل قاطع آن عمل را باید انجام دهیم. اما غالباً با امر واقعی که دلیلی قاطع به ما بدهد روبرو نیستیم، بلکه واجد دلیل کافی^۲ برای انجام عمل به یک طریق از چند طریق موجود هستیم. بنابراین، دلائل برای انجام چیزی کافی است، وقتی عملی با حمایت بیشتری وجود نداشته باشد (Parfit, 2011, pp. 32-33). کافی بودن و قاطع بودن برحسب دلائل و وزن‌های آن این‌گونه تعریف می‌شود:

لااقل به همان سنگینی بودن: دلائل برای عمل به x کافی است، فقط در موردی که وزن دلائل برای عمل به x لااقل به همان سنگینی دلائل برای انجام دادن هر عمل دیگری باشد. انجام بسیاری از امور جایز است. این امور جایز هستند به این خاطر که دلائل کافی برای انجام دادنشان وجود دارد و اهمیت یا وزن این دلائل به اندازه‌ای است که برای توجیه هر کدام از آن‌ها کفایت می‌کند.

در مقابل اگر دلائل قاطعی برای انجام عملی وجود داشته باشد، آن عمل بر هر عمل دیگری غالب می‌شود، چراکه «سنگین‌تر از» اعمال دیگر است:

سنگین‌تر بودن از: دلائل برای عمل به x قاطع می‌شود، فقط در موردی که سنگین‌تر از دلائل انجام دادن هر عمل دیگری باشد. (Lord & Maguire, 2016, pp. 10-12).

رد اشکال اختیارات مباح بر اساس مدل پایه اصلاح‌شده

بر اساس مدل پایه، ضرورت تکلیفی قوی وجود دارد به انجام عملی که واجد دلیل عملی قاطع است و به طور جایز می‌توان عملی را انجام داد که واجد دلیل عملی کافی باشد. اما این مدل در نسبت با آنچه در دنیای واقع با آن روبرویم بسیار خام است و نمی‌تواند موارد و پدیده‌های هنجاری و اخلاقی پیچیده‌تر را توضیح دهد. بر این مبنا، دو اشکال «اختیارات مباح» و «اختیارات عامل محور»^۴ مطرح می‌شود و چالش‌هایی برای مدل پایه ایجاد می‌کند. اما به نظر ما با اضافه کردن جزئیات بیشتری بر مدل پایه، بی‌آنکه به تجدیدنظر اساسی در ساختار مدل پایه نیاز باشد، به خوبی می‌توان به این اشکال‌ها پاسخ داد و آنها را مرتفع کرد.

اختیارات مباح: در بیشتر اوقات، عامل با آزادی عمل^۵ می‌تواند درون یک محدوده انتخابی دست به انتخاب بزند. مثلاً فرض کنید که ملزم هستید که به خیریه‌ای کمک نقدی کنید، اما می‌توانید به صلاحدید خود به هر کدام از چند خیریه قابلی که در دسترس است کمک کنید. موارد بسیاری وجود

1. decisive

2. decisive-reason-implying senses

3. sufficient

۴. اشکال اختیارات عامل محور خود به سه اشکال جزئی‌تر «اختیارات به نفع عامل»، «اختیارات استجابی» و «اختیارات دیگر خواهانه» تقسیم می‌شود و هر یک مدل پایه را به چالش می‌کشد. در اینجا فرصتی برای پاسخ به این سه اشکال نداریم.

5. latitude

دارد که در آن چندین انتخاب داریم و مباح است که یکی را برگزینیم، نه آن که صرفاً یک انتخاب واحد واجب داشته باشیم (Snedegar, 2021, p. 138). اما بر اساس «مدل پایه»، تنها راه برای توضیح این نوع عمل این است که بین انتخاب‌هایمان از نظر وزن دلایل برابری یا هم‌ترازی وجود داشته باشد. در این مواقع، هیچ کدام از انتخاب‌ها بهتر از دیگری نمی‌شود و در رقابت بین دلایل یکی بر دیگری نه پیروز می‌شود نه بازنده. در نتیجه می‌توان گفت تمام آن‌ها در محدوده تکلیفی جایز مباح قرار می‌گیرند. اشکالی که بر این پاسخ وارد کرده‌اند این است که اگر اختیارات مباح را صرفاً این گونه تبیین کنیم، پس باید ندرتاً پدیدار شوند، چراکه نیازمند یک هم‌ترازی بی‌عیب و نقص بین دلایل انتخاب‌ها است که امری ناشایع می‌شود، در صورتی که در بیشتر تصمیم‌گیری‌های عملی مان با پدیده اختیارات مباح روبرو می‌شویم و با آن مأنوسیم.

علاوه بر موارد فوق، حتی در موقعیت‌های فراوانی مُجاز هستیم که انتخابی را که با دلایل قوی‌تری حمایت می‌شود نادیده بگیریم و به آن انتخاب‌ها به مثابه اختیارات مباح بنگریم. برای توضیح بیشتر، این مثال را در نظر بگیرید: فرض کنید که دو انتخاب برای گذران وقت در عصر امروز دارم، یکی ماندن در خانه و استراحت کردن است و دیگری این که به پارک جنگلی برای دوچرخه‌سواری بروم. اگرچه فعالیت دوچرخه‌سواری انتخاب مرجح‌تری است (مثلاً به این دلیل که به سلامتی بیشتر کمک می‌کند)، تصمیم می‌گیرم در خانه بمانم و استراحت کنم. در این مثال، بیشترین دلیل از بیرون رفتن و دوچرخه‌سواری حمایت می‌کند، پس بر اساس مدل پایه «باید» آن را انجام دهم، اما به نظر می‌رسد واجد دلیلی کافی برای انجام هر دو کار هستم (و نه دلیل قاطعی در انجام یکی از آن‌ها، چنان که از مدل پایه استخراج می‌شود). بنابراین، چربیدن دلایل موافق دوچرخه‌سواری مانع از معقول و جایز بودن انتخاب در خانه ماندن و استراحت کردن نیست. این چیزی است که با مدل پایه ناسازگار است.

پاسخ به دو اشکال فوق از طریق تبدیل کردن هم‌ترازی و برتری مطلق به هم‌ترازی و برتری آستانه‌ای^۱ به دست می‌آید. این پاسخی است که به تجدیدنظر اساسی و فاصله گرفتن از مدل پایه نیاز ندارد، چراکه هنوز آنچه «باید» انجام داد همان چیزی است که بیشترین دلیل در حمایتش وجود دارد، و آنچه جایز به انجامش هستیم آن چیزی است که دلیل کافی بر حمایتش وجود دارد. برای این که دلایل موافق یک عمل قاطع باشند و لذا «بایدی برای انجام دادن» را بسازد، علاوه بر این که خالص وزن دلایل در حمایت آن در نسبت با بدیل‌ها باید «بیشتر» باشد، بلکه باید «به مقدار قابل توجهی بیشتر» باشد. بنابراین، در مثال انتخاب بین دوچرخه‌سواری یا استراحت کردن می‌توان گفت که حد فاصل خالص وزنی دلایل این دو انتخاب تقریباً ناچیز است. درست است که در این مثال دوچرخه‌سواری از استراحت کردن بهتر است، ولی به آن میزانی بهتر نیست که مرا ملزم به انجامش سازد. استدلالی که برای پذیرفتن

1. threshold superiority

این تبیین می‌توان اقامه کرد از طریق تغییر در مثال به طریقی است که دلائل موافق انتخاب دوچرخه‌سواری را قوی‌تر سازد، به طوری که حد فاصل برتری وزنی کافی برای ایجاد الزام را ایجاد کند. مثلاً فرض کنید که قرار باشد در آن عصر به دوچرخه‌سوارانی که در آن پارک جنگلی حاضرند جایزه بزرگی اهدا شود. بر اساس این مثال تغییر یافته می‌توان نتیجه گرفت که باید به پارک جنگلی برای دوچرخه‌سواری بروم (Cullity, 2018, pp. 430-431).

تصویر فوق از برتری ناچیز یا غیرقابل توجه یا کمتر از آستانه یک دلیل بر دیگری، با آنچه خصوصیت «وزن‌داری» دلائل خوانده می‌شود مطابق است: مفاهیم هنجاری‌ای مانند دلائل و ارزش‌ها از یک مورد به مورد دیگر با یک اختلاف ناچیز می‌توانند وزین‌تر یا سبک‌تر باشند. مثلاً یک دلیل علیه ایجاد آسیب بر دلیل دیگری علیه ایجاد آسیب به خاطر میزان شدت اندکی در آسیب، می‌تواند قوی‌تر باشد و نمی‌توان حدی بر میزان خردی تفاوت بین این دو آسیب قرار داد (متغیر وزن دلائل، متغیری پیوسته است). بنابراین یک آسیب به میزان بی‌نهایت کوچک می‌تواند از آسیب دیگری بیشتر شود (مثلاً یک ضربه چون به میزان هزارم واحد درصد درد بیشتر ایجاد می‌کند می‌تواند آسیب شدیدتری دانسته شود) (Wedgwood, 2013, p.12). بهترین درک از برتری و هم‌ترازی دلائل با وزن پیوسته، به صورت آستانه‌ای به وقوع می‌پیوندد، که بر اساس آن، محل هم‌تراز شدن یا برتری فاقد مرزی دقیق و مشخص یا گسسته از هم در نظر گرفته می‌شود. در نتیجه، منعطف کردن خالص وزن دلائل هر انتخاب از «بیشتر» به «به مقدار قابل توجهی بیشتر» و تغییر مرز گسسته و مشخص به مرزی پیوسته و آستانه‌ای در تغییر وضعیت‌های تکلیف هنجاری، نه تنها موارد اختیارات مباحی مانند مثال دوچرخه‌سواری یا استراحت کردن (برگزیدن یک انتخاب با وجود چربیدن یک انتخاب بر انتخاب‌های بدیل) را توضیح می‌دهد، بلکه انتقاد ناشایع بودن هم‌ترازی دقیق بین وزن دلائل بدیل را نیز رفع می‌کند، چراکه موارد بسیاری که پیش از این «ناهم‌تراز» تلقی و ضرورت تکلیفی برای عامل ایجاد می‌کرد، حالا به این خاطر که به مقدار قابل توجهی ناهم‌تراز نیست یا از آستانه برتری یک انتخاب بر انتخاب دیگر عبور نکرده است در زمره وضعیت جایز مباح یا انتخاب مبتنی بر آزادی عمل عامل قرار می‌گیرد، چیزی که می‌تواند طیف وسیعی از موقعیت‌ها را شامل شود.

نتیجه‌گیری

در این مقاله نشان دادیم برای راهنمایی عملی کارآمد، یک نظریه اخلاقی باید بتواند به تعیین وضعیت تکلیف اخلاقی از منظری نامقید به صرف منبع هنجار اخلاقی پردازد، یعنی باید به فراتر از حوزه هنجار اخلاقی نظر کند و به تعیین وضعیت تکلیف هنجاری انتخاب‌ها پردازد. به طور معمول، در هر موقعیت، انواع دلائل هنجاری عملی پایه - اخلاقی و نااخلاقی - با خصوصیات وزن‌داری و جهت‌داری مختلف مداخله و با هم رقابت می‌کنند. برای تعیین وضعیت تکلیف هنجاری هر انتخاب، مدل پایه اصلاح‌شده یا آستانه‌ای را، که با برآیند مقادیر وزنی دلائل پایه و به روش جمع‌پذیری کار می‌کند، دیدگاه بهتری یافتیم،

چیزی که بر اساس آن دلیل همهٔ-جوانب-در-نظر-گرفته-شده نامقید قاطع و کافی حاصل می‌شود که به ترتیب تعیین‌کننده وضعیت تکلیف هنجاری واجب/ممنوع و جایز مباح است.

تعارض منافع

نویسندگان هیچ‌گونه تعارض منافی گزارش نکرده‌اند.

References

- Alvarez, M. (2017). Reasons for action: justification, motivation, explanation. In E. Zalta (Ed.), *Stanford encyclopedia of philosophy*.
<https://plato.stanford.edu/archives/win2017/entries/reasons-just-vs-expl>.
- Asnavandi, H. (2023). *Barrasi-yi mulahizat-i akhlaqi-yi paaye va tawzih-i chegunegi-yi barham kanesh-i aanha*. Doctoral thesis. University of Qom.
- Bradley, B. (2013). Intrinsic value. In H. LaFollette (Ed.), *The international encyclopedia of ethics*. Blackwell.
- Chang, R. (1997). Introduction. In R. Chang (Ed.), *Incommensurability, incomparability, and practical reason*. Harvard University press.
- Chang, R. (2013). Grounding practical normativity: going hybrid. *Philosophical Studies: An International Journal for Philosophy in the Analytic Tradition*, 164(1), 163-187.
<http://www.jstor.org/stable/41932720>.
- Cullity, G. (2018). Weighing Reasons. In D. Star (Ed.), *The Oxford handbook of reasons and normativity*. Oxford University Press.
- Dancy, J. (1993). *Moral reasons*. Blackwell.
- Dancy, J. (2004). *Ethics without principles*. Oxford University Press.
- Fogal, D. & Risberg, O. (2023). The weight of reasons. *Philosophical Studies*, 180, 2573–2596.
<https://doi.org/10.1007/s11098-023-01974-y>
- Forcehimes, A. & Semrau, L. (2018). Are there distinctively moral reasons? *Ethical Theory and Moral Practice*, 21(3), 699–717. <https://www.jstor.org/stable/44955660>.
- Kagan, S. (1989). *The limits of morality*. Clarendon Press.
- Lord, E. & Maguire, B. (2016). An opinionated guide to the weight of reasons. In E. L. (ed.), *Weighing reasons*. Oxford University Press.
- Maguire, B. (2016). The value-based theory of reasons. *Ergo: An Open Access Journal of Philosophy*, 3. <https://doi.org/10.3998/ergo.12405314.0003.009>.
- Maguire, B., & Snedegar, J. (2021). Normative metaphysics for accountants. *Philosophical Studies*, 178(2), 363-384. <https://doi.org/10.1007/s11098-020-01435-w>.
- Markovits, J. (2014). *Moral reason*. Oxford University Press.
- McKeever, S., & Ridge, M. (2013). Reasons: holism and atomism. In H. LaFollette (Ed.), *The international encyclopedia of ethics*. Blackwell Publishing Ltd.
<https://doi.org/10.1002/9781444367072.wbiee507>.
- McNaughton, D. & Rawling, P. (1988). Unprincipled ethics. In B. Hooker & M. Little (Eds.), *Moral particularism*. Clarendon Press.
- McNaughton, D. (1996). An unconnected heap of duties? *The Philosophical Quarterly*, 46(185), 433-447. <https://doi.org/10.2307/2956354>.
- McNaughton, D., & Rawling, P. (1988). Unprincipled ethics. In B. Hooker & M. Little (Eds.), *Moral particularism*. Clarendon Press.

- Mullins, R. (2021). Formalizing reasons, oughts, and requirements. *Ergo an Open Access Journal of Philosophy*, 7, 568-599. <https://doi.org/10.3998/ergo.1119>
- Nair, S. (2016). How do reasons accrue? In E. Lord & B. Maguire (Eds.), *Weighing reasons*. Oxford University Press.
- Nair, S. (2021). “Adding up” reasons: lessons for reductive and non-reductive approaches. *Ethics*, 132(1), 38-88. <https://doi.org/10.1086/715288>.
- Parfit, D. (2011). *On what matters*. Oxford University Press.
- Portmore, D. (2021). *Morality and practical reasons*. Cambridge University Press.
- Ridge, M. & McKeever, S. (2016). *Moral particularism and moral generalism*. (E. N. Zalta, Ed.). Retrieved from: The Stanford encyclopedia of philosophy: <https://plato.stanford.edu/archives/win2016/entries/moral-particularism-generalism/>
- Ross, W. (2002 [1930]). *The right and the good*. (P. Stratton-Lake, Ed.). Clarendon Press.
- Sagdahl, M. (2014). The argument from nominal-notable comparisons, “ought all things considered”, and normative pluralism. *The Journal of Ethics*, 18(4), 405-425.
- Sagdahl, M. (2022). *Normative pluralism: resolving conflicts between moral and prudential reasons*. Oxford University Press.
- Scanlon, T. (1998). *What we owe to each other*. Harvard University Press.
- Schroeder, M. (2007). *Slaves of the passions*. Oxford University Press.
- Singer, P. (1972). Famine, affluence, and morality. *Philosophy & Public Affairs*, 1(3), 229–243.
- Snedegar, J. (2021). Reasons, competition, and latitude. In R. Shafer-Landau (Ed.), *Oxford studies in metaethics* (vol. 16, pp. 134-156). Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oso/9780192897466.003.0006>.
- Timmons, M. (2012). *Moral theory an introduction*. Rowman and Littlefield Publishers.
- Väyrynen, P. (2018). Reasons and moral principles. In D. Star (Ed.), *The Oxford handbook of reasons and normativity*. Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199657889.013.37>.
- Wedgwood, R. (2013). The weight of moral reasons. (M. Timmons, Ed.). *Oxford Studies in Normative Ethics*, 3, 35-58. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199685905.003.0003>